



Поштовани посетиоци НСПМ, више је него извесно да такозване „политичке елите“ у Србији неће учинити ништа како би бар покушали да сачувају Косово и Метохију у саставу државе Србије. О томе шта мислимо о њима говорили смо, говоримо и говорићемо. Питање је: шта можемо да учинимо? Решили смо да учинимо један, можда најмањи могући корак: да се сећамо, памтимо и волимо своју Отаџбину. Једног дана, а тај дан је много ближи него што нам се сада чини, то сећање, то памћење и та љубав, уз све друго што је неопходно, допринеће васкрсу Отаџбине, а она ће поново бити онаква каква једино може и мора да буде: усправна, лепа, срећна и слободна.

Колико је до нас, ми свој венац плетемо. Од данас, покрећемо нови циклус на нашем и вашем НСПМ: *Косово и Метохија*. С времена на време објављиваћемо народне песме косовског, преткосовског и посткосовског циклуса, песме о Косову наших познатих песника, као и објављивати оно што су велики и умни Срби говорили, мислили и писали о Косову.



Али, не желимо да овом буде само редакцијска акција, позивамо вас да нам се придружите. Као у стара времена када су се песме и приче преносиле с колена на колена, пронађите неку стару књигу, или часопис и учините тај мали напор, да неку песму о Косову, неки запис о Косову, прекуцате и пошаљете електронском поштом редакцији (наш мејл је redakcija@nspm.rs). На тај начин, пренећете савременицима, али и потомству део народне свести, онај Дух, српски Дух, који нас је одржао у најстрашнијим временима, обновио и допринео да будемо признати и поштовани као народ.

За почетак подсећамо вас на народну песму "Вила сазива Србе" и "Натпис на косовском мраморном стубу" деспота Стефана Лазаревића.

ВИЛА САЗИВА СРБЕ

Народна песма

Закликтала загоркиња вила

И сазива Србе са свих страна:

„Аој, Срби, моја браћо драга,

Јесте л` игдје на животу своме;

Не чујете л` многу браћу своју,

Како пиште у окуви тешки,

Као љута у процјепу гуја.

Слободе је жељно српско робље,

По Краљевића Србији Старој

И Македонији земљи славној,

Босни и Херцеговини кршној,

По Хрватској и Славонији равној,

Китном Ср`јему, Бачкој и Банату;

Туђин им је земље притиснуо,

На муке их ставља свакојакe,

Све што ј` Србу од вајкада свето,

То му туђин сада гази клети.

Може ли вам душа то подн`јети?

Брус`те бритке ђорде, пун`те пушке,

На душмана клета сви се диж`те,

Тјерајте га са огњишта свога,

Са огњишта свога дједовога!



И нико вам наудити неће.

Не будете л` сложни као браћа,

И право је, да вас туђин гњави,

Пјесма пјева Милош Обилића,

Пјесма пјева Вука Бранковића,

Обилића уздиже и слави,

Бранковића куне и проклиње.

Не будите нигда Бранковићи.

Већ будите дични Обилићи,

Па ће опет оно српско бити,

Што је негда у давнини било.“

